

„Ti si tudi grda, grda, nikdar ne boš lepa gospa!“

Zofka je začela jokati, in njene črne oči so se napolnile s solzami, Pavlek pa ni hotel zaostajati, in kmalu je spolzela solzna kapljica po njegovem na stran zavitem nosku.

„Bom pa škof.“

„Le bodi, jaz bom pa nuna; pa svoji mamici bom povedala, kaj si mi rekel.“

„Le povej, jaz pa povem tudi svoji mamici.“

In oba sta tekla jokaje povedat vsak svoji mamici. „Pa bom le škof“, je še zavpil Pavlek, in Zofkin odgovor se je seveda glasil: „Jaz pa nuna.“

Jako sta se sprla Pavlek in Zofka, jako sta se razjezila, oba sta bila razžaljena.

Padla je slanica . . .

*Padla je v prvo slanica
na cvetoče polje
in pomorila je rožice,
mlade tako in lepé.*

*Bridko za rožami velimi
Anica je zaplakala;
dan na dan vele rožice
s solzami je namakala.*

*Padla je v drugo slanica
na cvetoči naš vrt
in pogrnila črez cvetje je
tožni mrtvaški prt.*

*Ni še slanica v tretje prišla,
padel najlepši je cvet:
Z dušico čisto pa angelček
plul na boljši je svet . . .*

*O, da bi rožice v vrtcu tam
Anice smrt dočakale,
z nami gotovo bi sedaj
bridko za Anico plakale!*

Borisov.

Jutranji izprehod.

Spisal Cvetko Slavin.

Imela je lep gobček, žametno suknjico in dolg, gibčen repek miška Nataška. Njeni sivi očesci sta zrlji prijazno in dobrohotno v lepi poletni svet. Bila je stara dve leti. Stanovala je v svojem domku, ki ga je z največjo težavo uredila lansko jesen na travniku kraj Bršlina.

Miška Nataška je pokukala radovedno iz svoje luknjice v poletno jutro. Prijazno se je nasmehljala zlatemu solncu in mu voščila dobro jutro. Svojo drobno tačico je obrisala v srebrni rosi in potegnila potem z njo preko svojega gobčka. Dolgo, dolgo je zrla v nebo in premišljala, kaj bi počela danes.

„Hm, pojdem malo na izprehod!“ si je hipoma izmislila miška Nataška in prilezla iz luknje. Urno je potem hitela iz trave na stezo, ki se je vila med travnikom proti bližnjemu gozdu. Opazovala je s srčnim veseljem rože, bele in rdeče, rumene in modre; ustavila se je pred vsako in ji voščila dobro jutro. Rože pa so ji kimale s svojimi nežnimi glavicami in odzdravljale: „Dobro jutro, dobro jutro, miška Nataška!“

In miška Nataška se je smehljala sama sebi, svoji dobri volji; smehljala se je zelenim travicam, ki so veselo hitele iz zemlje. Jasni solnčni žarki so jo grel s prijaznim dihom, a za plačilo so dobili sladke smehljaje miške Nataške.

Hipoma se je spomnila miška Nataška, da je že enkrat prej hodila po tej stezi . . . A kdaj naj bi bilo to? — Miška Nataška se je globoko zamislila — a v trenutku se je zopet nasmehljala: prišlo ji je na misel, kdaj je hodila tod.

Bilo je jeseni, in sicer neke nedelje popoldan. Ravno je glodala nekaj sladkega, ko zasliši za sabo srebrn smeh. Ozre se — in zagleda dve deklici, prva je bila velika, a druga majhna. Potuhnili se je in še z očesom ni trenila. Deklici sta trgali pisane rože in se glasno smejali . . .

Miška Nataška se je smehljala vedno bolj, ko je mislila na tisti smeh, ki ga je poslušala poleg deklic. Natančno se še spominja vseh besed, ki sta jih govorili deklici, tudi za ime večje deklice ve, a ime manjše je pozabila. Me . . . Me . . . Meta! — Ah, no, tako nekako se je glasilo! A to nič ne de!

Takrat je čepela tiho, neopazno — a hipoma upre ona Me . . . Me . . . Meta svoje oči v njo in zakliče veselo: „Glej, no, Fanči, tam-le pa se skriva miška!“ — A komaj je izgovorila te besede, je že odbežala miška Nataška s plahimi koraki proti domu . . .

Miška Nataška se je popolnoma zaglobila v svoje spomine. Še vedno ji je igral smehljaj krog gobčka in v majhnih svetlih očeh, še vedno so ji kimale rože prijazno kraj steze: „Dobro jutro, dobro jutro, Miška Nataška!“ Še vedno so jo grel solnčni žarki.

Miška Nataška je prišla nevede v gozd, kjer ni bila še nikdar v svojem življenju. Radovedno je gledala okrog in hodila po nekem mahu naprej, naprej, a sama ni vedela, kam.

Ptiči so peli v gostih vejah, in zeleni listi so šumeli tiho v prijaznem jutranjem vetrcu. Miški Nataški se je zdelo vse tako nepopisno krasno, da se je začela kesati, zakaj ni že večkrat prišla sem. Sklenila je, da pride odzdej naprej vsako jutro v gozd poslušat sladke ptice in se izprehajati po mehkem zelenem mahu.

Dospela je do goste goščave. Začela je premišljati, kako bi prišla najlažje skozi. Toda ni kazalo drugega kakor preriniti se skozi grmovje. Dolgo, dolgo se je plazila po temnih tleh, a nazadnje je vendarle srečno prišla iz neljubega mraka. Miška Nataška se je oddahnila — a v naslednjem trenutku se je vstrašila tako, da je obstala kakor okamenela . . .

Prišla je pod veliko drevo, katerega korenine so bile še nekoliko nad zemljo. Pod tem drevesom pa je zagledala celo tolpo neznanih zveri, ki so jo kar obkolile.

Ne, mucike niso bile — te je dobro poznala miška Nataška! Levi tudi ne, medvedi tudi ne. — A miška Nataška ni utegnila dolgo premišljati, kakšne zveri so to; zakaj videla je, kako je vzdignila ena izmed tujih

živali nogo nad njo, druge pa so odprle gobčke, in miški Nataški se je zazdelo, da vpijejo: „Ham-ham . . .“

Hitro kakor blisk je švignila mimo zveri, a te so skočile za njo, da bi jo vjele. A v tistem trenutku je že izginila miška Nataška v bližnjem grmovju . . .

Dirjala je črez mah, črez gozdne rože in ni se oddahnila. Ne, niti takrat, ko jo je podila Štamcarjeva črna mucika, ni tako bežala kakor danes! — Šele takrat, ko je prišla na stezo na tisto mesto, kjer je poslušala lansko jesen smeh tistih deklic, se je ustavila vsa zasopljena.

In zgodilo se je, da je prišla ravno takrat mimo njena soseda. Začuden je gledala miško Nataško in začudeno jo je vprašala: „Kaj pa je, miška Nataška?“

In miška Nataška je odprla gobček in odgovorila z jokavim glasom: „O, jej, o, jej, sestra! . . . Take, take hude zveri sem videla v gozdu!“

„I, kakšne zveri?“

„O, jej, velike, velike! Take velike glave so imele in velike repe . . . O, jej, o, jej!“

„No, no — dej, povej mi, kakšne so bile! Veliko glavo ima tudi Štamcarjeva muca in dolg rep tudi!“

Ali miška Nataška ni vedela drugega, kakor da so imele zveri velike glave in dolge repe. Ali nazadnje se je vendar še nečesa spomnila.

„Hm, da — pa kosmate so tudi bile!“ je dejala hitro.

„Hi-hi, miška Nataška! — Najbrže si videla zajce . . .“

„O, ne, o, ne! — Zajce pa poznam!“

„Ali pa so bile lisice; saj drugih živali ni v gozdu.“

„Jej, lisice so bile! — Sedaj se spomnim, da mi je moja rajnka mama pravila o njih, da imajo dolge, debele repe in da vedno vpijejo: Ham-ham! . . .“

„In ti si se bala lisic? — Hi-hi, miška Nataška, hi-hi!“ se je smejala soseda.

Ali miška Nataška je odhitela v urnem teku po stezi proti domu. Tam je zlezla na dno svoje luknjice in ves dan je ni bilo ven. — Šele drugo jutro je pokukala iz domka in šla malo črez polje — a v gozd se ni upala nikdar več. Tako se je bala tistih zveri, ki imajo velike glave in tako debele repe.

